

บทที่ 3

การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายและเพศหญิง

3.1 รูปแปรของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่พบในข้อมูล

เมื่อนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาศึกษาวิเคราะห์แล้ว พบว่านิสิตมีการเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายหลากหลาย รูปแปรของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่ได้เป็นไปตามความคาดหวังที่กำหนดไว้ เพราะรูปแปรที่พบในข้อมูลตรงตามรูปแปรที่กำหนดไว้ให้เลือกในแบบสอบถาม และมีการระบุเพิ่มเติมจากที่กำหนดด้วย โดยพบว่าทุกกลุ่มมีการใช้รูปแปรของคำสรรพนามและคำลงท้ายซึ่งเรียงลำดับตามแบบสอบถามได้ดังนี้

รูปแปรของคำสรรพนาม

ผม

ดิฉัน

หนู

ลูก

พี่ชื่อ

น้อง*

เรา*

เค้า*

เขา*

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

* คำสรรพนาม 'น้อง เรา เค้า เขา' เป็นรูปแปรที่ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดไว้ในแบบสอบถาม แต่ได้จากการระบุของนิสิตเองในกรณี 'อื่นๆ' และเป็นรูปแปรที่โดยส่วนใหญ่แล้วใช้กับพ่อแม่

รูปแปรของคำลงท้าย

ครับ

คะ

ค่ะ

ซา

จ๊ะ*

จ้า*

ฮะ

ฮ่ะ

ทอดเสียง**

ไม่ใช้**

จากรูปแปรที่ปรากฏ เป็นที่สังเกตว่า ไม่พบคำสรรพนาม 'กระผม' และคำลงท้าย 'ครับผม' ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คำ 'กระผม' และ 'ครับผม' เป็นคำที่โดยส่วนใหญ่แล้วใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการมาก และใช้เมื่อผู้พูดมีสถานภาพค้ำยกว่าผู้ฟังทั้งด้านฐานะ และตำแหน่งหน้าที่การงาน นอกจากนี้ได้พบคำสรรพนามและคำลงท้ายเพิ่มเติมจากที่นิสิตระบุเองในข้อมูลเช่น เค้า เขา เรา นื่อง และการลงท้ายโดย ทอดเสียง และไม่ใช้คำลงท้ายเลย ซึ่งการลงท้ายเช่นนี้ถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏเป็นรูปคำ แต่เนื่องจากการระบุของนิสิตเอง ผู้วิจัยจึงนับรวมเป็นรูปแปรของคำลงท้ายด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

* เหตุที่ไม่ครบชุด 'จ๊ะ จ๊ะ จ้า' อาจเป็นเพราะว่าผู้วิจัยไม่ได้กำหนดไว้ให้ในแบบสอบถาม

** การลงท้ายโดย 'ทอดเสียง' หรือ 'ไม่ใช้' เป็นรูปแปรที่ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดไว้ในแบบสอบถาม แต่ได้จากการระบุของนิสิตเองในกรณี 'อื่นๆ'

3.2 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของนิสิตเพศชายและเพศหญิง

คำสรรพนามและคำลงท้ายสามารถบ่งบอกเพศของผู้พูดได้ว่าเป็นชายหรือหญิง ดังมีผู้กล่าวไว้ได้แก่

กาญจนา นาคสกุล (2521) กล่าวไว้ในหนังสือ การใช้ภาษาไทยว่า การใช้คำสรรพนาม ผู้ใช้ควรมีความระมัดระวังเพราะคำสรรพนามบางคำแม้จะมีความหมายหลักเหมือนกัน แต่ก็มีความหมายแฝงต่างกัน ความหมายแฝงของคำสรรพนามที่ต่างกันนั้นอาจเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ เช่น เกี่ยวข้องกับเพศ เช่น ‘ดิฉัน’ และ ‘ผม’ มีความหมายหลักเหมือนกัน คือเป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งใช้แทนตัวผู้พูดเอง แต่มีความหมายแฝงต่างกันคือ ‘ดิฉัน’ แสดงว่าผู้พูดเป็นเพศหญิง แต่ ‘ผม’ แสดงว่าผู้พูดเป็นเพศชาย

เขาวลัทธิ กระแสร์สินธุ์ (2529) ศึกษาเรื่องกลวิธีการทำภาษาให้สุภาพในภาษาไทย กล่าวว่า คำลงท้ายสามารถแสดงเพศของผู้พูดได้ โดยแบ่งเป็นคำลงท้ายแสดงเพศชาย ได้แก่ ครับ และคำลงท้ายแสดงเพศหญิง ได้แก่ คะ ค่ะ ทา จ๊ะ จ๊ะ ยะ ยะ และคำลงท้ายที่ใช้ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ได้แก่ ฮะ ฮะ ไว๊ว เว๊ว วะ วะ และได้กล่าวถึงคำสรรพนามตอนหนึ่งสรุปว่า คำสรรพนามแสดงเพศของผู้พูดได้ เช่น คำสรรพนามที่ใช้โดยเพศชาย ได้แก่ ผม และ คำสรรพนามที่ใช้โดยเพศหญิง ได้แก่ ดิฉัน และ หนู

จากคำกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายและเพศหญิงเพื่อแสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับคำกล่าวนี้หรือไม่ อย่างไร

3.2.1 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชาย

ตามที่ได้ตั้งสมมุติฐานว่า เพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายซึ่งหมายความว่า ผู้พูดที่เป็นเพศชายย่อมใช้ภาษาแสดงความหมายแฝงบ่งบอกเพศชาย นั่นคือภาษาบ่งบอกตรงกับเพศที่แท้จริงของผู้พูด เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลแล้วพบว่า เป็นตามสมมุติฐานนั้น คือ นิสิตเพศชายใช้คำสรรพนามบอกเพศชายเรียกแทนตัว และใช้คำลงท้ายบอกเพศชายด้วยเช่นเดียวกัน กล่าวคือใช้ ‘ผม’ มากที่สุด รองลงมา คือ ‘ใช้ชื่อ’ และใช้ ‘หนู’ น้อยที่สุด คิดเป็น 85.6% 13.6% และ 0.8% ตามลำดับ โดยไม่ปรากฏใช้คำเรียกแทนตัวว่า ‘ลูก’ ในเพศชายเลย (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่1 การใช้คำสรรพนามของเพศชาย

รูปแปร	จำนวน	ร้อยละ
'ผม'	107	85.60
'ให้ชื่อ'	17	13.60
'หนู'	1	0.80
รวม	125	100

และพบว่ากลุ่มเพศชายใช้คำลงท้าย 'ครับ' มากที่สุด(90.4%) รองลงมาคือ 'ค่ะ' และ 'ทอตเสียง'(3.2%) 'ไม่ให้'(2.4%) และ 'จ๊ะ' น้อยที่สุด(0.8%) (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่2 การใช้คำลงท้ายของเพศชาย

รูปแปร	จำนวน	ร้อยละ
'ครับ'	113	90.40
'ค่ะ'	4	3.20
ทอตเสียง	4	3.20
ไม่ให้	3	2.40
'จ๊ะ'	1	0.80
รวม	125	100

จากการที่พบว่า 'ผม' เป็นคำเรียกแทนตัวที่เพศชายใช้มากที่สุด และด้วยความถี่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน จึงสรุปได้ว่า 'ผม' เป็นคำสรรพนามที่ใช้เป็นบรรทัดฐาน (norm) โดยเพศชาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ผลการวิเคราะห์ยืนยันแน่นอนว่า 'ผม' เป็นคำสรรพนามหลักที่บอกเพศชาย และเนื่องจากคำลงท้าย 'ครับ' เป็นคำลงท้ายที่เพศชายใช้มากที่สุด และปรากฏในความถี่สูงเช่นเดียวกับคำสรรพนาม 'ผม' จึงสรุปได้เช่นเดียวกันว่า 'ครับ' เป็นคำลงท้ายที่ใช้เป็นบรรทัดฐาน (norm) ของเพศชาย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ 'ครับ' เป็นคำลงท้ายบอกเพศชายอย่างแน่นอน

อนึ่งกรณีที่พบในข้อมูลว่าเพศชายใช้คำสรรพนาม 'หนู' และคำลงท้าย 'จ๊ะ' ซึ่งเป็นที่มีแนวโน้มว่าใช้มากโดยเพศหญิง แต่ในเพศชายพบน้อยมาก โดยปรากฏการใช้เพียง 1 ครั้งเท่านั้นจึงถือได้ว่าเป็นลักษณะพิเศษ และเมื่อดูจากข้อมูลแล้วพบว่า คำสรรพนาม 'หนู' และคำลงท้าย 'จ๊ะ' ที่เพศชายใช้นั้นเป็นกรณีการใช้เมื่อพูดกับพ่อแม่เท่านั้น จึงเป็นไปได้ว่า การที่เพศชายใช้คำสรรพนาม 'หนู' และคำลงท้าย 'จ๊ะ' เนื่องมาจากความเคยชิน เพราะใช้คำว่า หนู ติดปากมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ผู้วิจัยเองก็สังเกตพบว่า มีผู้ชายบางคนถึงแม้โตแล้ว หรือบางคนถึงกับมีอายุมากแล้วก็ตาม แต่ใช้คำเรียกแทนตัวว่า 'หนู' ใช้คำว่า 'คะ ขา จ๊ะ จ๋า' เมื่อพูดกับพ่อแม่ แต่เมื่อพูดกับผู้อื่น ก็จะใช้ 'ผม' และลงท้ายว่า 'ครับ' ตามปกติ ดังนั้นการที่พบว่า มีนิสัยชายบางคนใช้ 'หนู' และ 'จ๊ะ' เมื่อพูดกับพ่อแม่จึงเป็นกรณีพิเศษที่ใช้เพื่อแสดงความรัก ความอ่อนโยนของลูกที่มีต่อพ่อแม่ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของเฮลลิกซ์ กระแสรัง (2529 : 134, 69) ที่กล่าวไว้ดังนี้ " คำบุรุษสรรพนาม 'หนู' นี้ บางครั้งพบว่าผู้ชายใช้แต่มักจะเป็นเด็กเล็กๆ จากข้อมูลพบว่า ผู้ชายที่อายุมากกว่าเด็กเล็กๆ ก็ใช้คำสรรพนามนี้บ้าง แต่จะใช้กับผู้ใหญ่หรือบิดามารดา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความเคยชิน " และ " คำลงท้าย 'จ๊ะ' นี้ยังใช้กับผู้ฟังที่มีอายุต่ำกว่าผู้พูดด้วย ซึ่งจะมีลักษณะของความรู้สึกในแง่ของความรักใคร่ ความอ่อนโยนที่มีต่อผู้ฟังร่วมด้วย ในกรณีนี้ผู้พูดกับผู้ฟังมักจะมีความสัมพันธ์กันทางครอบครัว คือผู้ฟังมักจะเป็นญาติผู้ใหญ่ของผู้พูด เช่น ลูกพูดกับแม่หลานพูดกับป้า เป็นต้น และถึงแม้บางครั้งจะไม่มีความสัมพันธ์กันทางครอบครัวก็จะมีลักษณะของการเคารพนับถือของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังด้วย ผู้พูดจะมีทั้งผู้หญิงและผู้ชายที่สำคัญอายุของผู้พูดไม่มีขีดจำกัด ถึงแม้จะอยู่ในวัยผู้ใหญ่ แต่ถ้าอายุน้อยกว่าผู้ฟังจะใช้คำลงท้าย 'จ๊ะ' นี้ได้ "

3.2.2 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของนิสิตเพศหญิง

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นยืนยันว่าการที่นิสิตเพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย เมื่อได้วิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่เป็นของกลุ่มเพศหญิงแล้วพบผลปรากฏในทำนองเดียวกัน คือ นิสิตเพศหญิงก็ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิงซึ่งตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า กลุ่มเพศหญิงใช้ 'หนู' มากที่สุด 78.93% และใช้ 'เขา' น้อยที่สุด 0.10% ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การใช้คำสรรพนามของเพศหญิง

รูปแปร	จำนวน	ร้อยละ
'หนู'	1,547	78.93
'ใช้ชื่อ'	349	17.81
'ดิฉัน'	23	1.17
'ลูก'	14	0.71
น้อง	12	0.61
เรา	8	0.41
เค้า	5	0.26
เขา	2	0.10
รวม	1,960	100

จากการพบว่า เพศหญิงใช้คำเรียกแทนตัวเองว่า 'หนู' มากที่สุดและปรากฏในจำนวนมากกว่าจากจำนวนอื่นๆอย่างชัดเจนผู้วิจัยจึงสรุปว่า 'หนู' เป็นคำเรียกแทนตัวที่ใช้เป็นบรรทัดฐาน (norm) ของเพศหญิง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คำสรรพนาม 'หนู' เป็นคำสรรพนามบอกเพศหญิง

เป็นที่น่าสังเกตว่า โดยทั่วไปแล้วเมื่อกล่าวถึงคำสรรพนามบอกเพศหญิง เราก็จะนึกถึงคำว่า 'ดิฉัน' ซึ่งเป็นคำที่ใช้โดยทั่วไปและเป็นที่ยอมรับในสังคมไทยว่าเป็นคำบอกเพศหญิง แต่จากข้อมูลที่ได้ปรากฏว่า คำว่า 'ดิฉัน' ปรากฏในข้อมูลโดยที่มีความถี่น้อยกว่าเมื่อเทียบกับคำว่า 'หนู' ทั้งนี้เป็นเพราะว่า 'ดิฉัน' เป็นคำที่ใช้พูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการ หรือเป็นการพูดกับคนที่ไม่สนิทสนมคุ้นเคย หรือเป็นคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ในงานวิจัยนี้กำหนดสถานการณ์ให้เป็นลูกพูดกับพ่อแม่ และเป็นนักเรียนพูดกับครู ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการพูดระหว่างคนที่รู้จักกัน และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน จึงปรากฏใช้ 'ดิฉัน' น้อยกว่า 'หนู' ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกแทนตัวของผู้หญิงเมื่อพูดกับผู้ที่อาวุโสกว่าและมีความรู้จักคุ้นเคยกัน อีกทั้งยังแสดงความอ่อนน้อมของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังด้วย จึงปรากฏมีเพศชายใช้คำ 'หนู' ของเพศหญิงดังได้กล่าวไว้ใน 3.2 แต่ในทางกลับกันไม่พบการใช้คำบอกเพศชายในผู้พูดกลุ่มเพศหญิงเลย

ส่วนในเรื่องการใช้คำลงท้าย เพศหญิงใช้คำลงท้ายหลากหลายรูปแบบ แต่เมื่อพิจารณาตามลักษณะของเสียงวรรณยุกต์และความสั้นยาวของสระแล้ว สามารถรวมกลุ่มของคำที่มีเสียงคล้ายกัน จัดให้เป็นรูปแปรเดียวกัน* เช่น คะ-คะ-ชา ถือเป็น 1 รูปแปร จ๊ะ-จ้า ถือเป็น 1 รูปแปร และ ฮะ-ฮะ ถือเป็น 1 รูปแปร** โดยปรากฏความถี่ของคำลงท้ายดังตารางที่ 4

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

* กรณีการรวมกลุ่มของคำลงท้ายที่มีเสียงคล้ายกันให้เป็นรูปแปรเดียวกัน จะแสดงเฉพาะกรณีการใช้คำลงท้ายของเพศหญิงในตารางที่ 4 เท่านั้น ส่วนในตารางอื่นๆจะพิจารณาตามรูปแปรของแต่ละรูป

** ฮะ-ฮะ ถึงแม้ว่าถือเป็นรูปแปรกลุ่มคำเดียวกัน แต่ในงานวิจัยนี้พบว่า ฮะ และ ฮะ แสดงความหมายแฝงที่เกี่ยวกับเรื่องเพศต่างกัน (ดู 3.4)

ตารางที่ 4 การใช้คำลงท้ายของเพศหญิง

รูปแปร	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่ม คะ (คะ ค่ะ ขา)	1,775	90.56
กลุ่ม จ๊ะ (จ๊ะ จ๋า)	60	3.07
ทอดเสียง	59	3.01
ไม่ใช้	42	2.14
กลุ่ม ฮะ (ฮะ ฮ่ะ)	24	1.22
รวม	1,960	100

จะเห็นได้ว่า กลุ่ม 'คะ' เป็นคำลงท้ายที่กลุ่มเพศหญิงใช้มากที่สุดและด้วยความถี่ที่ปรากฏสูงต่างจากคำอื่น จึงสรุปว่า กลุ่ม 'คะ' เป็นคำลงท้ายที่ใช้เป็นบรรทัดฐาน (norm) ของเพศหญิง หรือกล่าวได้ว่า กลุ่ม 'คะ' เป็นคำลงท้ายบอกเพศหญิง

3.3 ประเภทของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่บ่งบอกเพศ

จากผลการวิเคราะห์ดังที่ได้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีบรรทัดฐาน (norm) ในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างกัน คือ เพศชายโดยปกติใช้คำสรรพนาม 'ผม' และคำลงท้าย 'ครับ' และเพศหญิงโดยส่วนใหญ่ใช้คำสรรพนาม 'หนู' และคำลงท้าย กลุ่ม 'คะ' ตรงตามสมมุติฐานที่ว่าเพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย เพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง นอกจากนี้ยังมีคำสรรพนามและคำลงท้ายอื่นๆที่ใช้โดยเพศชายและเพศหญิงอีกดังได้กล่าวแล้วใน 3.2 และ 3.3 ดังนั้นคำสรรพนามและคำลงท้ายที่ปรากฏในข้อมูล

จึงสามารถจัดจำแนกได้ตามลักษณะเพศของผู้พูด โดยยึดหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ใน 1.4.3.3 ได้ เป็นคำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย และคำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง และเนื่องจากยังมีคำสรรพนามและคำลงท้ายอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งใช้ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง เช่น คำสรรพนาม ลูก ชื่อ และการลงท้ายโดย ทอดเสีง หรือ ไม่ใช้คำลงท้าย ซึ่งเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้ว สามารถแบ่งประเภทของคำสรรพนามและคำลงท้ายได้เป็น 3 ประเภท คือ คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย (คำที่ใช้โดยเพศชาย) คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง (คำที่ใช้โดยเพศหญิง) และคำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศ (คำที่ใช้ทั้งเพศชายและเพศหญิง)*

ตารางที่ 5 คำสรรพนาม 3 ประเภท

ประเภทของคำสรรพนาม	คำที่ใช้
คำสรรพนามบอกเพศชาย	'ผม'
คำสรรพนามบอกเพศหญิง	'หนู' 'ดิฉัน' น้อง เรา เค้า เขา
คำสรรพนามไม่บอกเพศ	'ลูก' 'ใช้ชื่อ'

* ประเภทของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่ได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ แต่ในความเป็นจริงโดยทั่วไปอาจพบกรณีที่แตกต่างกันจากการวิเคราะห์นี้

ตารางที่ 6 คำลงท้าย 3 ประเภท

ประเภทของคำลงท้าย	คำที่ใช้
คำลงท้ายบอกเพศชาย	'ครับ'
คำลงท้ายบอกเพศหญิง	'คะ' 'ค่ะ' 'ซา' 'จ๊ะ' 'จ้า' 'ฮะ'
คำลงท้ายไม่บอกเพศ	'ฮะ' ทอดเสียง ไม่ใช่

และเพื่อให้เห็นชัดเจนว่า เพศชายและเพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างกัน โดยปกติเพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย และเพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง จึงได้แสดงตารางเปรียบเทียบให้เห็นดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายที่บ่งบอกเพศของเพศชายเปรียบเทียบกับเพศหญิง

ประเภทของคำ	ผู้ใช้เป็นเพศชาย		ผู้ใช้เป็นเพศหญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คำสรรพนามบอกเพศชาย	107	85.60	-	-
คำลงท้ายบอกเพศชาย	113	90.40	-	-
คำสรรพนามบอกเพศหญิง	1	0.80	1,597	81.48
คำลงท้ายบอกเพศหญิง	1	0.80	1,849	94.34
คำสรรพนามไม่บอกเพศ	17	13.60	363	18.52
คำลงท้ายไม่บอกเพศ	11	8.80	111	5.66

พบว่า เพศชายใช้คำสรรพนามทั้ง 3 ประเภท โดยใช้คำสรรพนามบอกเพศชายมากที่สุด (85.60%) รองลงมาคือใช้คำสรรพนามไม่บอกเพศ (13.60%) และใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิงน้อยที่สุด (0.80%) และเช่นเดียวกันเพศชายใช้คำลงท้ายทั้ง 3 ประเภท โดยใช้คำลงท้ายบอกเพศชายมากที่สุด (90.40%) รองลงมาคือคำลงท้ายไม่บอกเพศ (8.80%) และใช้คำลงท้ายบอกเพศหญิงน้อยที่สุด (0.80%) ในกลุ่มเพศชายการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเป็นลักษณะที่สอดคล้องกัน ส่วนในกลุ่มเพศหญิงใช้คำสรรพนาม 2 ประเภท คือ คำสรรพนามบอกเพศหญิง และคำสรรพนามไม่บอกเพศ โดยใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิง (81.48%) มากกว่าคำสรรพนามไม่บอกเพศ (18.52%) และเช่นเดียวกันคือใช้คำลงท้าย 2 ประเภท คำลงท้ายบอกเพศหญิง และคำลงท้ายไม่บอกเพศ โดยใช้คำลงท้ายบอกเพศหญิง (94.34%) มากกว่าคำลงท้ายไม่บอกเพศ (5.66%) คำสรรพนามและคำลงท้ายที่ใช้ในกลุ่มเพศหญิงก็มีลักษณะที่สอดคล้องกัน

จากสิ่งที่พบเปรียบเทียบให้เห็นได้ชัดว่า เพศชายใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย ส่วนเพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง และทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศด้วยแต่ปรากฏในจำนวนน้อย และเป็นที่น่าสังเกตว่าในกลุ่มเพศชายมีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง (ดังได้อธิบายใน 3.2.1) แต่ไม่ปรากฏว่าเพศหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายมีจำนวนที่จำกัดกว่าคำบอกเพศหญิง คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายที่พบในข้อมูลปรากฏเพียงคำสรรพนาม ‘ผม’ และคำลงท้าย ‘ครับ’ เท่านั้น และทั้ง 2 คำก็แสดงความหมายแฝงที่จำกัด คือ เป็นคำบอกเพศชาย ที่สุภาพ ใช้ได้ทุกสถานการณ์สำหรับเพศชายเท่านั้น ในขณะที่คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศหญิงมีให้เลือกใช้ได้มากกว่า และมีความหมายแฝงที่กว้างกว่าอีกด้วย คือ นอกจากเป็นคำบอกเพศหญิงที่สุภาพแล้ว ยังสามารถเลือกใช้ได้ในสถานการณ์ต่างๆกัน เช่น ในสถานการณ์ทั่วไป เพศหญิงใช้คำสรรพนาม ‘ดิฉัน’ ใช้คำลงท้าย ‘ค่ะ’ แต่เมื่อแสดงความสนิทอาจใช้ ‘ฉัน’ ‘จ๊ะ’ แต่ถ้าต้องการแสดงความอ่อนน้อมและด้อยอาวุโสกว่าของผู้พูดอาจใช้ ‘หนู’ ‘คะ’ เป็นต้น ความหลากหลายของคำที่มีให้เลือกใช้มากกว่า ทำให้เพศหญิงไม่จำเป็นต้องไปใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชาย ในทางกลับกัน เพราะมีคำให้เลือกใช้น้อยกว่าทำให้เพศชายต้องหันมาใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง